

LA FEMOSA

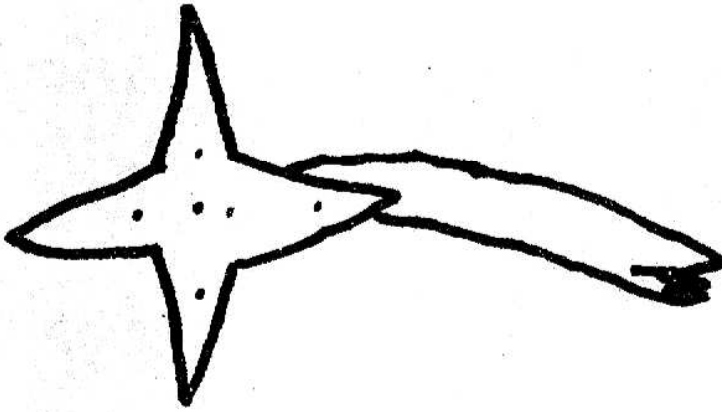

DESEMBRE

ARTESA DE LLEIDA

1972

BON NADAL I BON 1973

"LA FEMOSA"

Butlletí de l'Agrupació Cultural "La Femosa"
Artosa de Lleida ... Novembre i Desembre de 1.972

SUMARI

Apunts per a un llibre d'Artosa	4
Testament artosenc de l'any 1626	8
Reflexió sobre la Femosa	14
La Vileta, consciència de poble	17
Biografia de Francesc Maçia	26
Carta a Adolf Costafreda conceller d'urbanisme	32
El Nadal dels infants	7-16-25
Humor	12-13-30-31
Entrevista amb Josep M ^e . Bonet President de l'Agrupació de Caçadors	35

APUNTS PER A UN LLIBRE D'ARTESA

ELS ARTESENCS

Abans hi havia el costum de fer en cançó tot allò que passava dins del nostre poble i que d'una manera o altra venia a trencar la monotonia del viure dels nostres avis, és per això mateix que explicaven, en vers, el que havia succeït tot cantant-ho.

Encara que, gravades en cinta magnetofònica, hem conservat la tonada d'alguna cançó artesenca, no sabem la d'aquestes que posem a continuació:

DE LA CAMPANA

Hi havia el costum entre els nois d'anar a fer voltar les campanes (o la campana, ja que no sabem si n'hi havia una o dues) les vigílies de festa. Un dia (cap allà al 1880?) discutien entre ells de com era de fàcil de trencar una campana, i per a provar-ho van feixar la campana amb la faixa d'un dels fadrins; la van fer voltar i en no poder vibrar es va esquarterar i va quedar inservible. Llavors Artesa va estar molts anys sen-

se campanes :

Quina desgràcia per a un poble
no poder sentir tocar
ni rellotges ni campanes
amb tans quartos que n'hi ha.

Quan n'era alcalde lo Xero
campanes se'n van trencar;
perquè hi havia el seu fill
no les va voler pagar.

LA PEDREGADA

(la pedregada no se sap ben bé quin
any va passar, encara que calculem de ser cap a-
llà al 1895)

Del dia tres de Juny
prou ens hem podem recordar,
va passar una bromada
que tot ens ho va xafar.

Ja va començar als Puntals
passant pel Pont de Mutllau
Vinatesa i Gualó
ho portava reu a reu.

Molts jornalers que serem
que no ens donarant jornal,
si guanyàvem dos pessetes

ara ens donarent sis rals.

I un a l'altre direm:

Que és el què ens ha passat?

Pensarem amb la pedregada

que tot ens ho ha xefat.

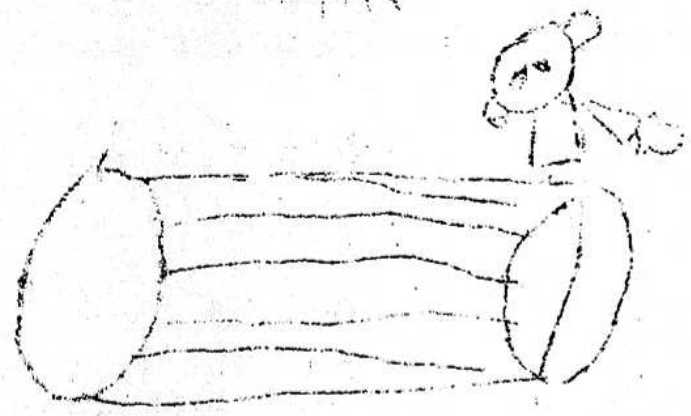
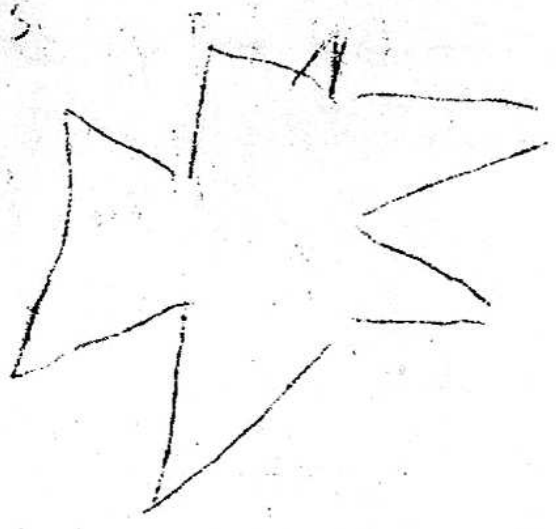
L'EUGA DEL RAIXADA

Al cap d'amunt de l'Escalada hi havia un porxo que anava de l'Abadia fins a cal Raixada (aquests porxo devia d'enrunar-se el mateix any que l'Abadia el 1918. Cal Raixada era on és avui cala Felicitat de la Vilota) El Raixada tenia el costum de fermar l'euga sota aquest porxo fins que un llamp la va matar. Aquest llamp també esquerdà la façana de l'església, des de la finestra a la porta, fent caure al mateix temps la imatge de pedra de Sant Miquel que hi ha sobre la porta.

La nit de Sant Joan
n'hi va haver una gran tronada,
va caure un llamp del Cel,
va fer caure a Sant Miquel
i va matar l'euga del Raixada.

I per avu ja n'hi ha prou.

EL NADAL DELS INFANTS

EARMINA
ARBONÉS
4 ANYS

TESTAMENT ARTESENC del any 1626

Per a fer un llibre d'Artesa ens cal a demés de les cançons i dites del vells, el testimoni escrit del que els nostres abanspassats feien.

D'entre els molts testaments que a la Parroquia es conserven, hem escollit aquest per a que pugueu fer-vos una idea de com es redactaven aquesta mena de documents.

=====

... dia 22 juny 1626

En nom de nostre Senyor Jesucrist i de la Gloriosa Verge Maria i de tots els Sants i Santes del paradís amén. Com ningú en carn posat pot escusar el perill de la mort i les coses d'aquest món són transitòries i se deu procurar per alcançar la vida perdurable per so jo Antoni Bolada Serraller natural de la vila de Guimerà i al present habitant en la vila d'Artesa bisbat de Lleida en una casa i en ma llit estat en alguna enfermetat de la qual tem morir, empero estant en ma bon seny, sana memòria i ferma lloquella fai mon testament, o, ma última voluntat i extrema voluntat encaba lo qual

primerament la mia ànima al Altíssim creador qui de
no res aquella ha creada e comença a llegescha en la
ma major d la mia ànima a Joana de Bolada molt a-
mada muller mia, ala qual don plen poder i llibera
facultat que de mes bens pugue complir aquella mia
última voluntat segons de jus trobarà ferer i orde-
nas. Elegesch (elegixo) sepultura al meu cos fa
odor en lo Fossar de St. Miquel de l'esglesia pa-
rroquial d'Artosa, prenh per la mia ànima i dels
meus 30 & sous dels quals vull i man que sem pugue
fer officius abít al qual vull que ofitesque un ca-
pellà amb lo demás restes i vull que de mes bens
sigui donada la Caritat acostumada i de novena i
Cap d'Any e la qual vull que ofitesque quatre ca-
pellans ab lo Senyor Rector i també que los sigue
donada la caritat acostumada de 6 & i si per cas
dits trenta sous no bastan vull que de mes bens i
sigui fet complir mes i si i sobran que sigue dis-
tribuit en causes pias, vull i mà que de mes bens
se'n sigui fet un sac de pa i candela conforme es
custom en dita vila d'Artosa & deixe i llego a la
lluminària del Santíssim Sagrament de la Vila d'Ar-
tosa, dos frages que tinch en la fraja de dita vila
d'Artosa i vull que los Sagristans los vengue o
llogue i lo que traurà que sigue per dita lumina-

ria del St. Sacrament de l'Església parroquial
d'Artesa ú amen dit los sagristans de dita igle-
sia que per vui són i seran vull i mà que el mossò
Sènyor Batlle de Motoliu (Montoliu ?) li sigue pa-
gades dos corteres de blat que li dech, vull i mà
que de mos bens siguè pagades a mestre Josep Maïmo
Serrall.r de la Ciutat de Lloйда quatre lliures i
mitjat sous, 4 & i 4 & vull i mà que tots los demás
coutes que costarà lo obra per actes, o, albarans
o per persones dignes de fe vull que de mos bens
sigue pagats i satisfets fins abn dinas de tots los
altres empero bens meus aguts i per aver a ont se
vulla que sigue i serà tant mobles com immobles.
accions deixo i atorgo a la de mi molt amada na Jo-
ana Boloda muller mia i aquellè serà mia universal
..... lliberas valents pragasc que vulle mirar
per mon ànima com de ella..... i aquesta és la
mia última voluntat la qual vull que valagesca per
per viso de testament, o, codicial o de la millor
manera que de dret para vale, o, tener.

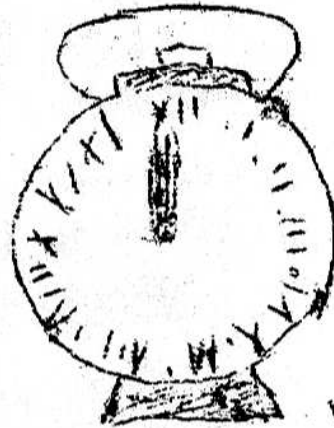
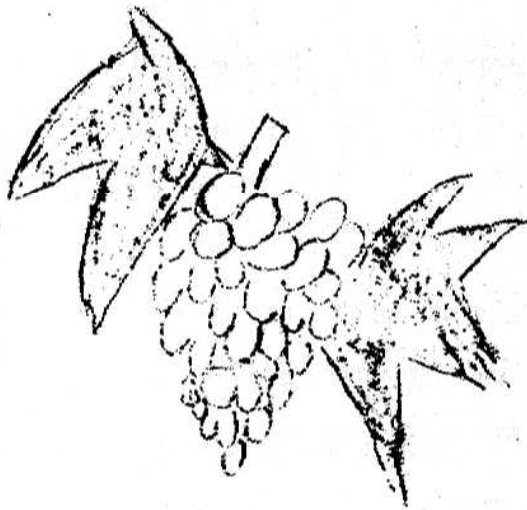
Actum est hoc in villa de Artesa die vige-
simo secunda mensis junis anno anativitate domini
millesimi sexcentesimo vigesimo sexto signu meu An-

toni Boleada testatoris predicta lucoda cesede et
firmo in manu et pasce Antonii..... presbis..
dicta villa de Artesa promulto.....

Rectors dicte villa die 22 juny 1626

Testes vocati et rogati ore prope dicti
testatoris sunt Jacobi Joanes Melons locide . .
Puigvert

=====

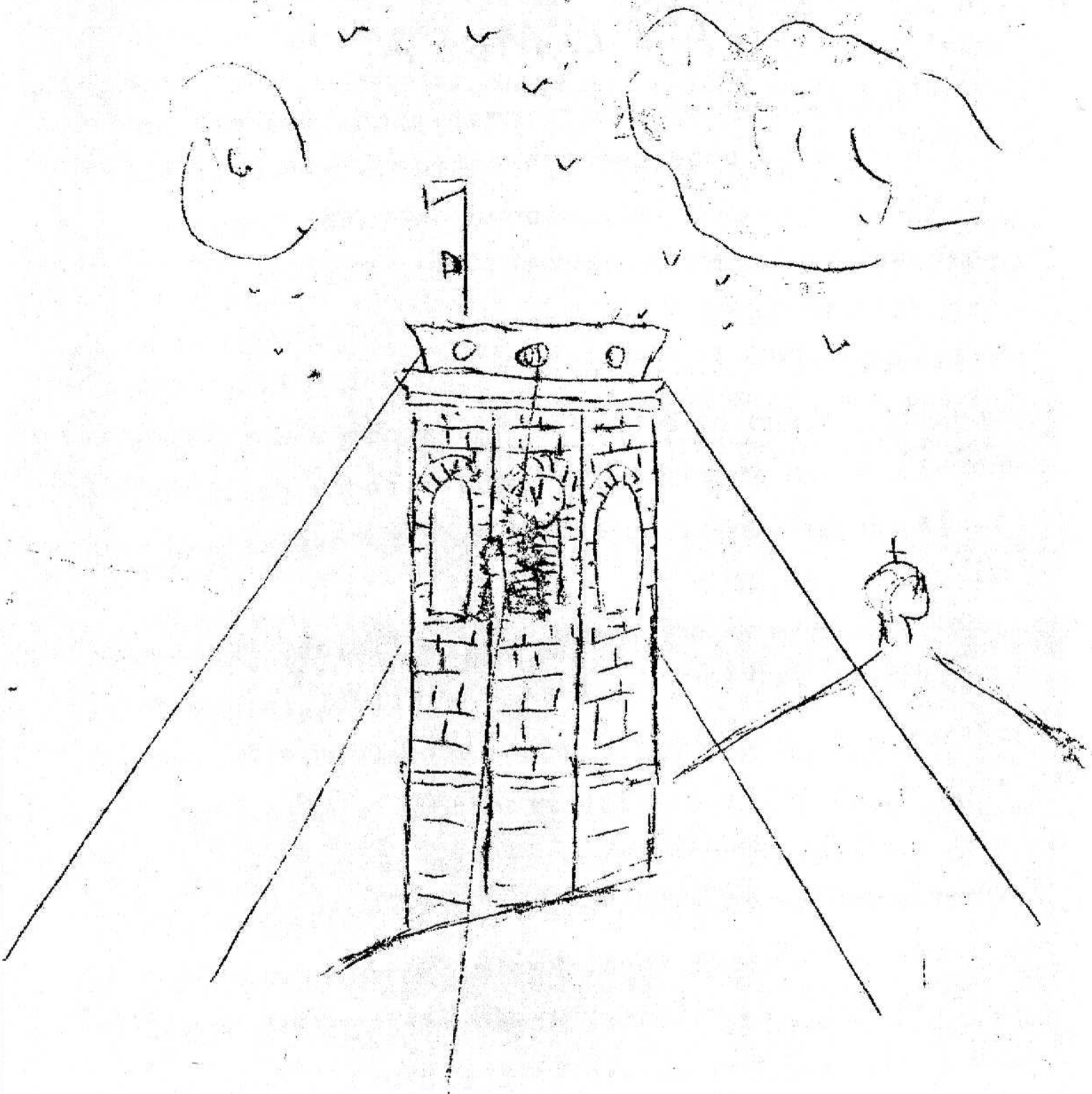

DOMENECH

MARIMONAS

Els de LA FEMOSA són uns pudents;
es foten del mort i del qui el vetlla
i encara volen que estiguem contents!

Deu d'estar molt malament el camp.
nar d'Artosa que el ferment tant !!!

UNA REFLECCIÓ SOBRE "LA FEMOSA"

Haven agut de passar, per raons que ara no fan el cas, unes quantes setmanes a Barcelona, he tingut temps de reflexionar una sobre aquesta agrupació que ens uneix una mica. Després de parlar de "La Femosa" amb persones artesencques o no residents a la Gran ciutat he quedat bastant preocupat, ja que hi ha coses a les quals nosaltres no els donem importància i que mirades de lluny se'ls en pot donar molta. Intentaré explicar-me un més bé:

Cada temporada, més o menys llarga, "La Femosa" llança a la llum un nou butlletí, més ben editat o no tant, hi ha més o menys col.laboradors. Això no hi fa res; l'important és, sembla, que surti, això per nosaltres artesencs que ja estem acostumats de molts anys a aquests fulls ciclostilats no té gaire importància, però quan algú de fora que no ha sentit parlar mai de "La Femosa" i alguns ni d'Artesa i li cau a les mans un d'aquests butlletins, resta agradablement sorprès. Potser es podrien comptar amb els dits una mà els pobles on s'emite algun butlletí dins

de les nostres comarques occidentals, i és clar, és per això que el descobriment del nostre Butlletí causa tanta sensació. I és aquí on jo volia fer la reflexió:

Com que hi ha tants i tants pobles, grans i petits, que tenen una vida cultural tan pobre, sembla que al poble on surt un butlletí hagi de tenir un tal impuls cultural que ha d'ésser l'excepció que confirma la regla. És per això el meu preocupament.

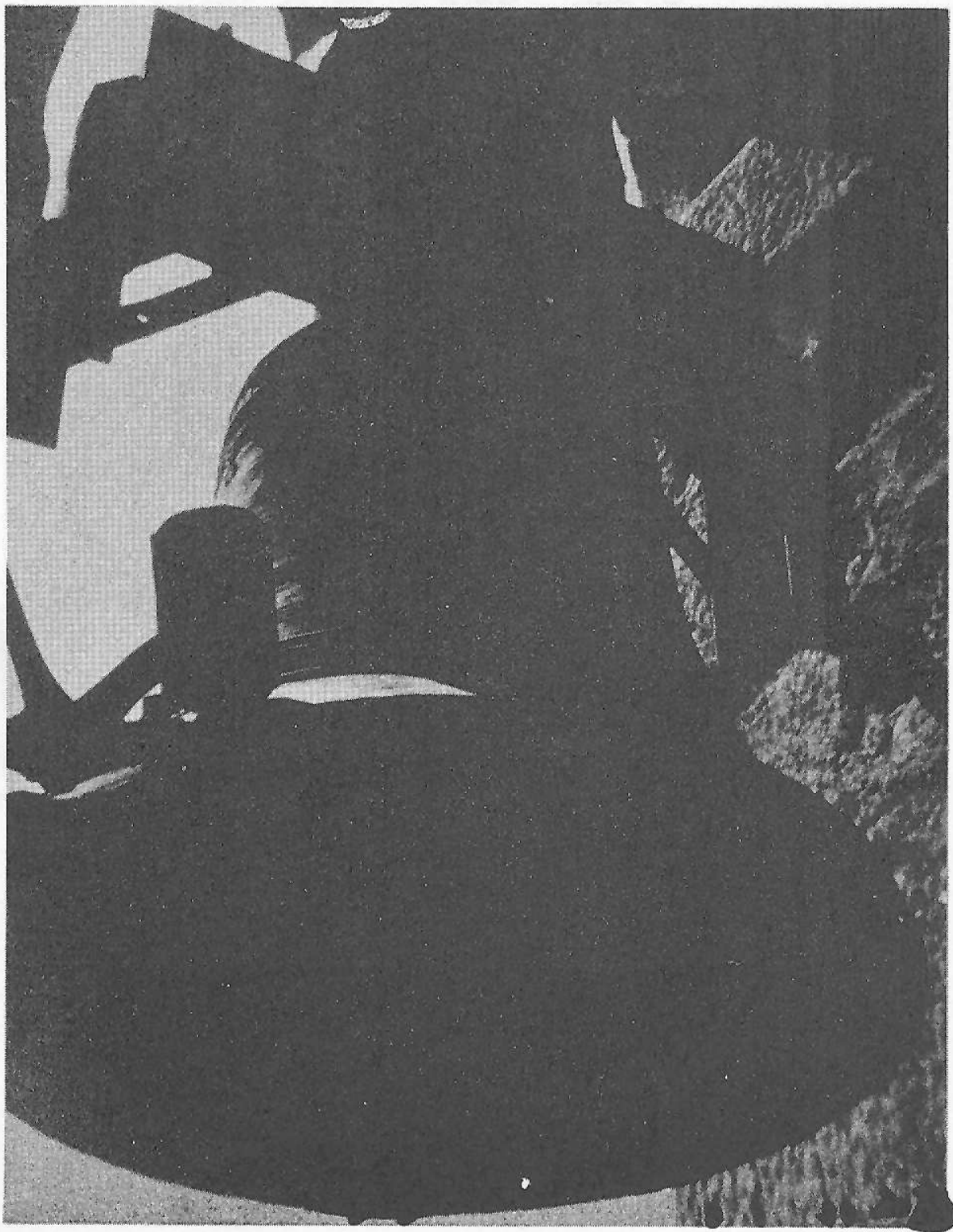
Des de lluny i gràcies a aquest Butlletí, s'arriba a tenir un criteri tan fals d'Artesa que si hom es troba, com m'he trobat jo, amb alguna d'aquestes persones se li fa molt costa amunt d'aplicar-los la trista realitat del nostre poble, i més encara després de les notícies de la premsa sensacionalista sobre el "Grup d'Arqueologia".

En el fons, voldria que Artesa fos com es pensen que és totes aquestes persones que viuen lluny del nostre poble, i sento una immensa pena d'haver-los de posar al corrent de la nostra situació.

I bé, no podríem intentar, ja que publiquem el Butlletí, fer tot allò altre que hauria d'estar la conseqüència de què aquest sortís? I si no volem fer res d'això, no és millor plagar del tot, sense Butlletí ni res perquè ningú es pugui pensar que volem estirar més el braç que la mànega?

Adolf

LA VILETA,

TOC D'ATENCIÓ'

LA VILETA

UN CARRER DESCONEGUT

Ensenyant unes fotografies del Perxi de la Vileta i dient: Té una sala del monestir de Poblet, el jo ve queda parat i comenta: de Poblet? Doncs no l'hè vista mai. Però no nega que no ho sigui.

El Perxi, i la Vileta tota, de tan vistos, ningú no els coneix. Ningú no se'ls ha mirat amb atenció, detingudament, de la manera com miraria el monestir de Poblet o la catedral de Tarragona. Potser perquè en tenir-los tan prop, en ser del nostre poble, no li donem importància. Creiem que no en té ni pot tenir-ne, d'importància. I ens equivoquem.

Per aquestes raons, per aquesta mena de desinterès que tenim de les nostres coses, la Vileta es va enrunant... I es va perdent una de les poques coses que ens ha de donar fesonomia propia, una de les poques "joies" que podem ensenyar als qui vénen de visita sense por de quedar malament. Ben segur que cap més poble del Segrià no es pot vanir de tenir un carrer com el de la Vileta...

Però nosaltres hi seguim pensant com si fos un carrer de l'altre cap de món.

MEREIX SALVAR-SE ? VAL LA PENA ?

Es segur que si féssim una enquesta entre els arte sencs preguntant-los-hi si creien interessant de salvar la Vileta pels mitjans que fos, ens contes tarien que no, i encara afegirien: Tot el que ens hauríem de gastar a la Vileta seria millor gastar-ho arreglant els carrers del poble, la il.luminació pública, a fer el tan remenat "polideportiu". Sí, és una resposta lògica i ben sòlida, en la qual s'hi ha d'estabellar tot intent de rebatre aquesta opinió. Però, amb tot, volem deixar anar uns punts de vista:

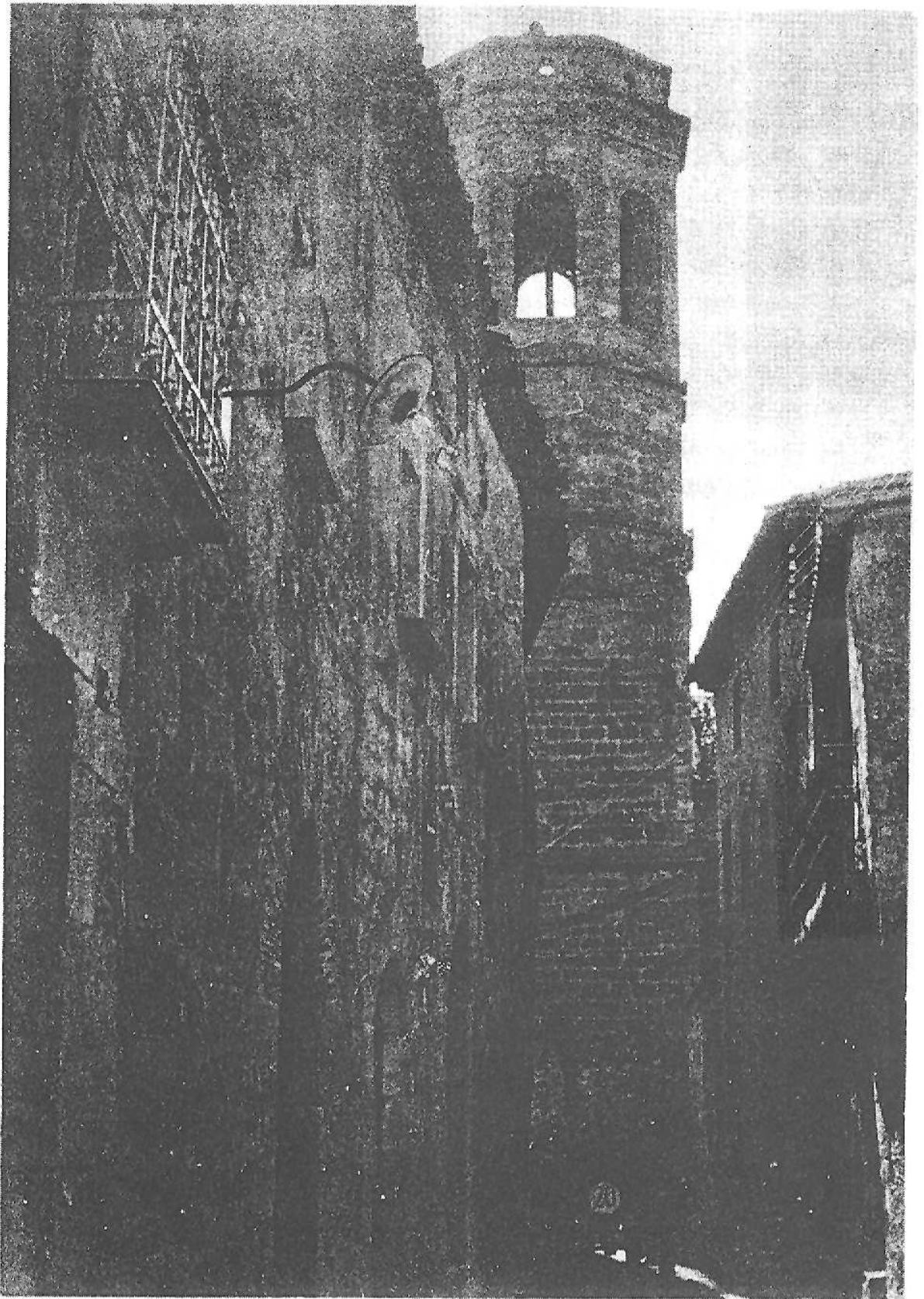
Si fem unes piscines d'allò més fantàstic, que si guin l'enveja dels pobles veïns, aviat o al cap d'anys, alguns d'aquests pobles ens les superarà. Si inventem una manera d'encimentar tots els carrers i fins i tot els camins d'una manera nova i revolucionària, també ens els superaran en els temps.

Si posem la nova il.luminació (que sembla que ja s'està posant), tardarem molts anys a adonar-nos que ja s'ha fet antiquada?

Ja ho veiem. Fem el que fem per intentar que el nostre poble sigui el millor, que no deixarem mai de tenir un poble com els altres. Tan impersonal i sense cara pròpia com anònim.

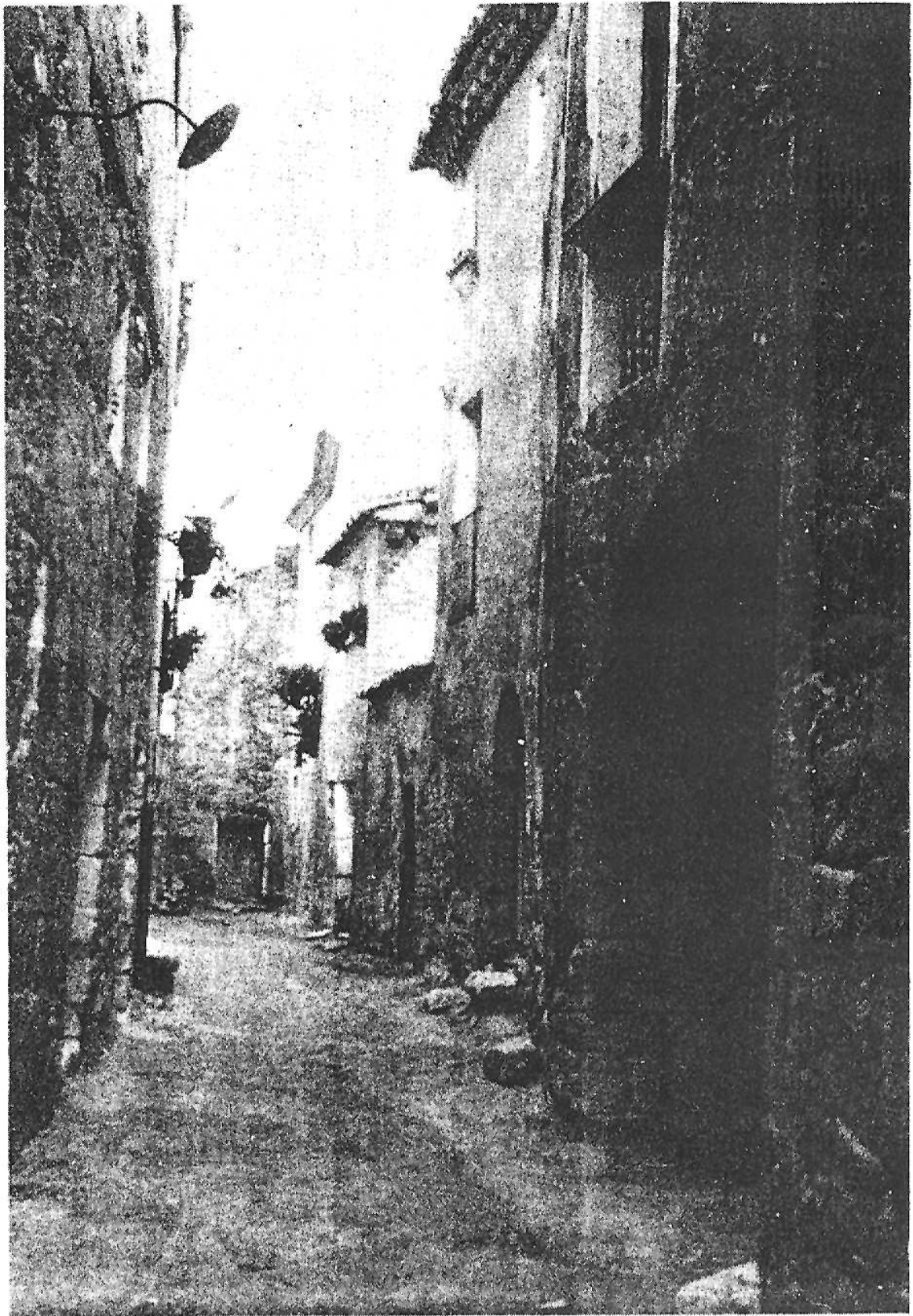
Però, hi ha cap poble, ric o pobre, que pugui superar amb els anys la nostra Vileta? Hi ha cap poble veí que sigui capaç de fer una Vileta nova amb el regust d'antigor que té la nostra?

Potser valdria la pena que hi penséssim, en tot això.

*Al carrer de la Vileta
no hi entropusareu, no*

*que lo rector té una bombilla
que fa molta resplendor.*

A Vinaixa hi tinc la caixa i a la Vileta d'Artesa
a Puigverd lo calaixó hi tinc lo festejador.

EL DINER NO POT COMPRAR-HO TOT

Se'ns va ensorrar la teulada de l'"Hogar" i la vam tornar a fer més sòlida i segura que abans. I si ara, per una d'aquestes desgràcies que a vegades passen, se'ns enrúnés del tot, tot i que seria econòmicament un cop molt fort per a Artesa, no perdríem cap peça arquitectònica de relleu, ni cap relíquia del passat, ni res que no es pogués remeiar amb diners. Podeu estar segurs que, si l'"Hogar" s'ensorrés, el tornaríem a fer, i el faríem més ferm i més bonic que no és ara.

Vam millorar la il·luminació d'alguns carrers posant-hi llums fluorescents. La vam pifiar! Ara ens tornem a gastar molts diners per a posar-ne una altra, que ja veurem si ens farà profit. Tot són intents de modernitzar el poble. Bé. Però ai! Si perdem la Vileta perdem el testimoni bàsic que lliga la nostra vila amb la història i la continuïtat. Si la perdem, perdem també allò que ens dóna una silueta i una fisonomia pròpies. Al perdre el testimoni del passat, perdem també tot allò que ja mai més, amb diners o sense, no podrem recuperar. Amb la Vileta no hi cap fer provatures com amb la llum dels carrers. Si la esborrem del nostre poble ja no en podrem tenir mai cap més.

Així com els pobles es van afiançant amb l'economia i no els cal passar ànsies pel "nostre pa de cada dia" puja també, com si fos una conseqüència natural, la cultura de la seva gent. Amb l'economia i la cultura neixen unes noves necessitats, uns nous gustos cada vegada menys materials i més espirituals, amb el sentit que ens agrada més tot allò que ens satisfà interiorment, que ens assolega i ens fa sentir més persones.

El nostre poble creix i s'aferma amb aquests dos aspectes i és per això que no ens podem permetre que l'únic testimoni històric que tenim a Artesa, la Vileta, desaparegui. I no ho podem permetre per tres causes o raons:

- 1a. Perquè és l'única cosa bella amb regust d'antigor que tenim a Artesa.
- 2a. Perquè nosaltres, que hem tingut el goig de contemplar i passejar per la Vileta i el Perxi, volem que els artesencs que vindran, amb més cultura i amb més gust que nosaltres per les coses de bellesa rànica, puguin tenir, també ells, aquest gust nostre d'ara.
- 3a. Perquè mai no ens puguin retraure que no hem estat bons artesencs i que ens hem deixat perdre l'únic que valia veritablement la pena de conservar del nostre poble.

PENSEM-HI UNA MICA

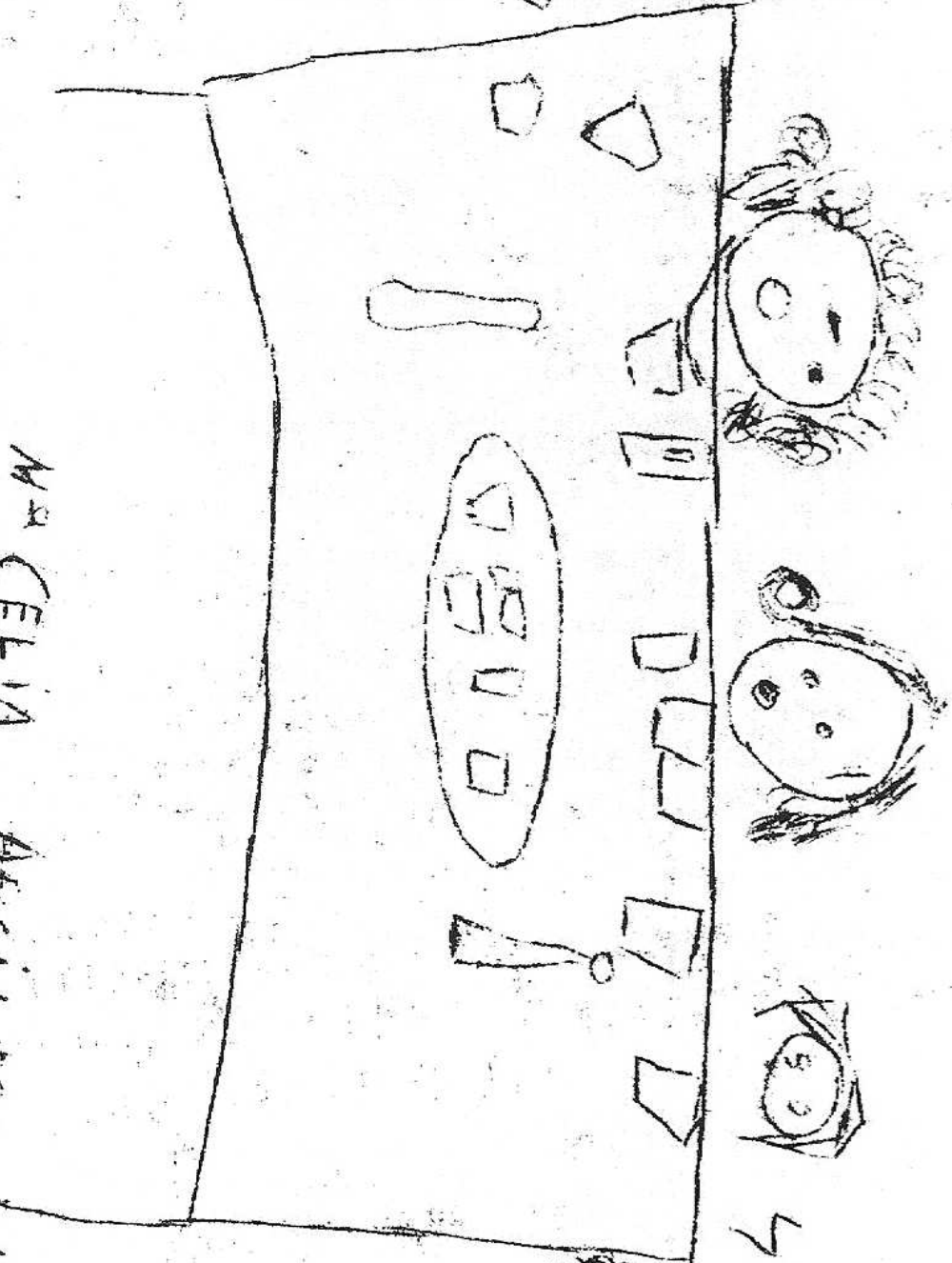
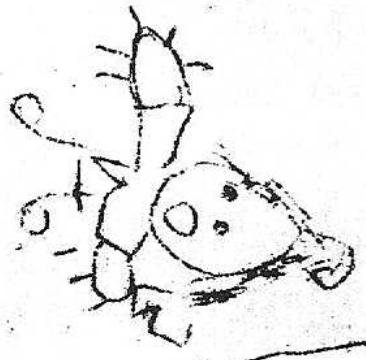

*Oh, Vileta encantadora
amb les cases velles que tens
jo t'estimo tant com vulguis
i encara t'estimaré més.*

Núria (6 anys)

EL NADAL D'ELS INFANTS

- 91 -

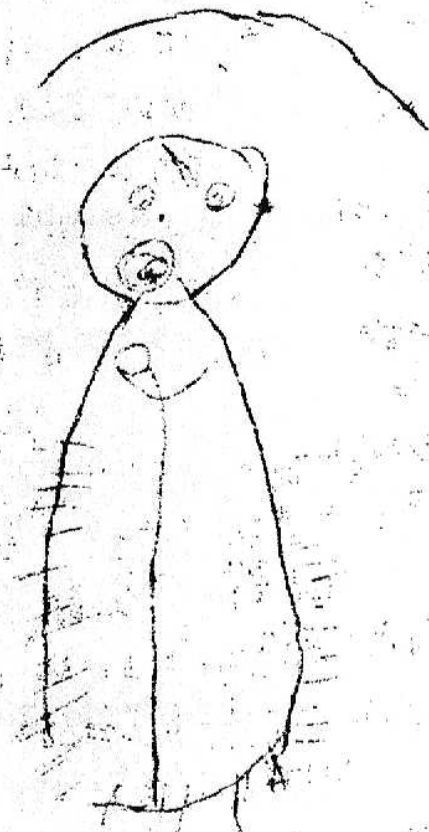
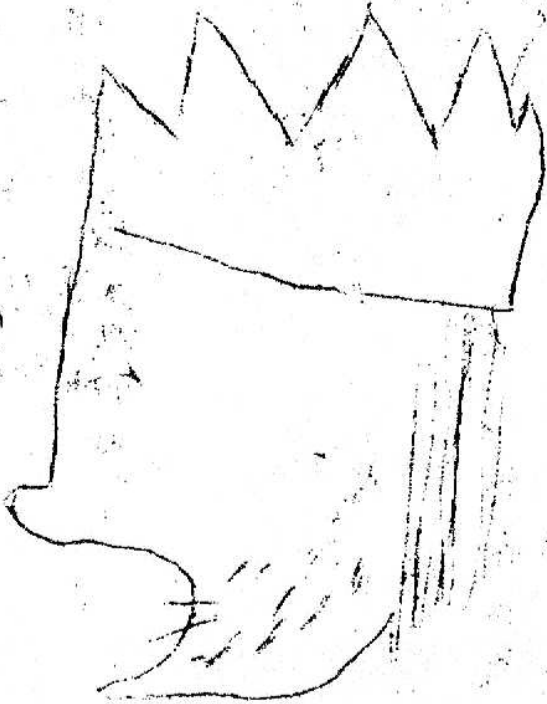

M^{ra} CELIA ARGILES

4 ANYS

EL NADAL
DELS INFANTS

MARCELINO BARBERÀ

- 25 -

4 ANYS

BIOGRAFIA

Francesc Macià

Part II

acompanyades d'una vaga general de treballadors, els quals per primera vegada s'havien unit i presentaven una agitació eminentment política, enfront de la situació quietista i clacista de la societat espanyola.

El moment era d'una gran tensió política, i Macià va proposar que, ja que la reunió havia estat declarada rebel, que anés fins a les últimes conseqüències, o sigui a la revolució total i que prenguéss les armes. Aquesta proposició no va trobar eco en l'Assamblea i Macià va retirar-la. Dissolta l'Assamblea, d'una manera vergonyosa amb l'entrada d'alguns d'aquells parlamentaris a formar part del nou govern s'inicia una represió dels elements més revolucionaris i Macià es va veure obligat a refugiar-se a França. Una vegada a França es va repensar i retornà al país presentant-se voluntariament a les autoritats perquè el jutgessin. Restablerta la normalitat, és novament elegit diputat pel seu fidel districte de les Borges Blanques.

El 18 de Juliol de 1922, amb alguns joves que el seguien va constituir al Centre de Dependens de Barcelona el seu grup d'Estat Català de tipus para-militar.

Pol setembre de l'any 1923, el capità general de Catalunya, Miguel Primo de Rivera, va donar un cop d'Estat

formant un Directori Militar. En produir-se el cop, hi va haver una desbandada general cap a l'exili amb Francesc Macià al davant. Quan Macià inicia aquesta etapa de la seva vida, estava a punt de complir 64 anys. Fou per aquest temps que se'l va començar a anomenar L'Avi.

La vitalitat que demostra Macià als seus 64 anys és extraordinària. Pel octubre de 1923 va arribar exiliat a Perpinyà, i tot seguit va iniciar una tasca conspirativa extraordinària. Al mateix temps, es posava en contacte amb els catalans d'Amèrica i els feia veure la necessitat del seu ajut econòmic, per l'empresa que es proposava.

El Problema econòmic era tan greu, que només restava una solució: la d'acabar-se d'una vegada amb el mite dels milions soviètics, el tòpic tan generalitzat que tan enlluernava, per bé que a la vegada fos tan temut per tots.

Els representants comunistes a França prometeren tramitar l'afer a Moscou. Al cap de poc, fou reclamada la presència dels delegats del Comitè revolucionari, a la capital de Rússia, per conferències amb els governants del Kremlin.

Els preparatius del viatge, foren aviat enllestits. El passaport del cabdill català s'hagué de falsificar. Emprengueren el viatge Macià i Josep Carner i Ribalta, com a secretari, el 16 d'octubre i el 24 del mateix mes arribaren a Moscou.

Les negociacions de Macià amb els dirigents soviètics duraren un mes. Poden dividir-se en tres fases:

La primera fase fou, exposar a la Comintern el pla detallat de l'alçament en projecte, amb un report objectiu escandallant les forces en pro i en contra de la revolució a Catalunya i a Espanya. El camarada secretari Buhkarin, famós teoric del comunisme deixà ben sentada la premissa que la Internacional Comunista ajudaria el moviment català, seguint la norma d'ajudar a tots els plets nacionals.

Des de les primeres discussions resultaren dos punts concrets. L'apreciació que era d'absoluta necessitat portar a terme la revolució a Espanya. Que, acceptat el programa mínim inicial contra la Dictadura, la Monarquia i contra la Guerra del Marroc, el punt de discrepància consistia només en que: La delegació de Macià estimava que la revolució havia de dur-se a terme amb urgència, i la IC en canvi, creia que calia preparar millar el moviment i que era necessari que l'acció anés precedida d'una intensa campanya de propaganda.

Entre tant, Macià s'esperava a Moscou esperant a Trotski, que es trobava a Leníngrad, amb el qual el comitè creia interessant que Macià tingués una entrevista. Mentre s'esperava Trotski. Zinoviev, cap del govern soviètic i fidel successor de Lenin, rebé oficialment a Macià al seu despatx del Kremlin.

El retorn de Trotski s'esternitzà i per fi el 28 de Novembre, els dos emisaris catalans deixaven Moscou gairebé a la francesa. Trotski no havia tornat de Leníngrad i Macià estava frisós per retornar a París.

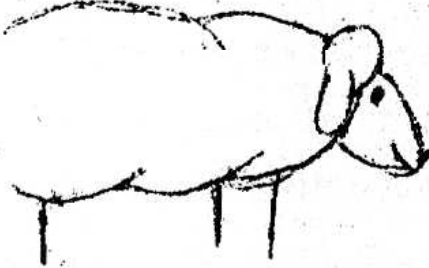
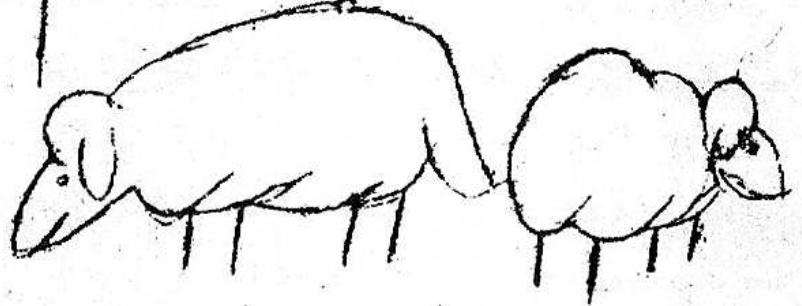
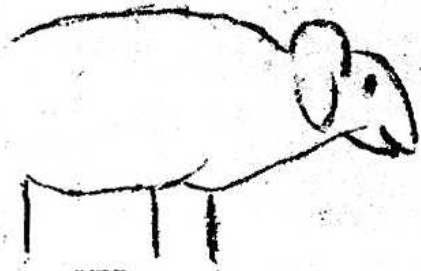
El període d'espera de les negociacions de Moscou

encara continua. El delegat directe de la Comintern no arribà mai, i molt menys arribaren els llegendaris milions (del Keerlin).

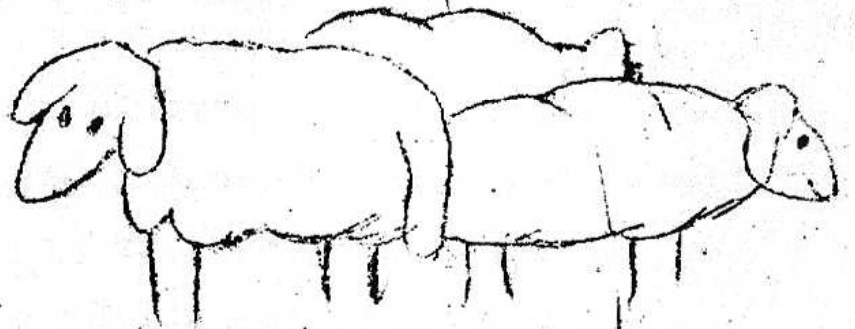
Llavors Macià, decideix de fer un vaïtot, i realitzar un acte espectacular. Va començar per mobilitzar totes les seves joventuts. Es recolliren armes, municions i bombes de mà que eren traslladades a prop de la frontera. Es realitzen marxes d'entrenament i pràctiques de tir. Macià, creu necessari de pendre contacte amb alguns grups d'elements tècnics que puguin assegurar, en un mínim, l'acció que es proposava. I així va pendre contacte amb uns grups antifeixistes italians que també estaven refugiats a França. Els dies 30, 31 d'octubre i 1 de Novembre de 1926, tots els expedicionaris que estan escampats per França intenten per diferents mitjans, anar fins als llocs de concentració que s'havien assenyalat abans en la frontera. Macià i Ventura Gassol, que feia de secretari, estaven ja al seu lloc de comandament general a Ville Denise, a Prats de Molló.

Però la gendarmeria francesa va deturar en sec tota l'espedició. Macià i Gassol, amb tot el seu estat major, son detinguts i trans portat a Perpinyà.

Què havia passat? Es va parlar de traïcions per part d'alguns italians. Fou un gran gest de Macià. Ell el va anomenar "la gloriosa aventura". Amb els seus cabells blancs i els seus 67 anys ja complerts, capitanejant tota aquella joventud i portan-la a una gloriosa aventura era com un símbol d'un món de quixotada.

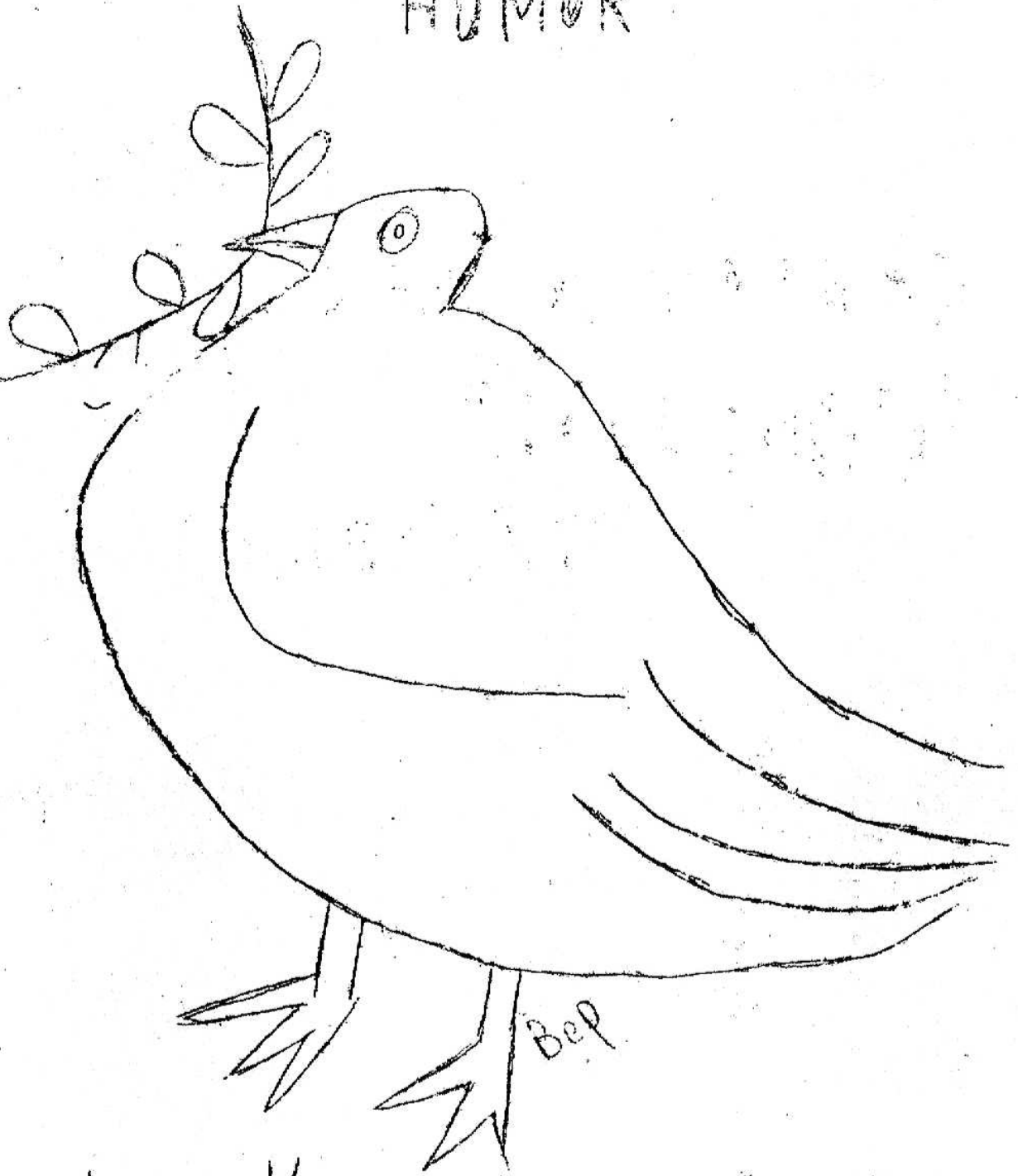

BSP

Assaja els seus
propers discursos
polítics !

HUMOR

Un dia d'aquests agafaré
un empenyament i ja
veureu...

CARTA A ADOLF COSTA FREDA "CONCEJAL" D'URBANISME.

Senyor conseller d'urbanisme:

Aprofitant les planes de la nostra revista organ d'enllaç del socis de la Femosa, i donat que Vós en sou un soci més, m'adreço a Vós en carta oberta per si, i de la mateixa manera, em voleu contestar uns quants interrogants que em tinc posats:

1. Per quina regla de tres simple s'ha decidit la subhasta de la llum dels carrers? No és que malpensi de la legalitat de la decisió però, tinc dos peròs dels quals he estat testimoni present:

a) Acompanyant al Senyor Alcalde se'ns aparearen dos senyors que demanant per aquell li digueren molts dies abans de quedar definitivament feta, la subhasta: "...hem anat a l'Ajuntament i el Secretari ens ha dit que ja estava arreglat perquè un Conseller

..."

b) Molt abans de fer la subhasta un Perit Industrial de Lleida el nom i l'adreça del qual us donaré en qualsevol moment, em digué: "...la subhasta d'Artesa es un "cuento" ja que un Conseller..."

Com l'electrificació l'hem de pagar entre tots m'agradaria que Vós em diguéssiu, a mi i a tots els artesencs, com ha estat feta la subhasta i si s'ha donat al millor postor, millor per Artesa, s'enten. I no em digueu que el poble no hi pot fer res, no sigui un "cuento" com la subhasta de l'estanc que diuen que no hi surt mai i jo personalment la vaig llegir al B.O.E. l'any 1970 i no crec que aquest enganyi.

2. Un poble que tant es preocupa de l'embelliment dels carrers com pot permetre que passin per les façanes tants de fils i filats en la més completa anarquia? Si no n'hi havia prou, ara hi fan passar els de la llum! No em digueu que no us n'havíeu adonat no sigui que per la vostra façana com per la del Sr. Alcalde no hi passi cap fil, i d'aquesta manera és clar que no fan lleig!

3. Diuen, i m'ho ha confirmat l'inter-

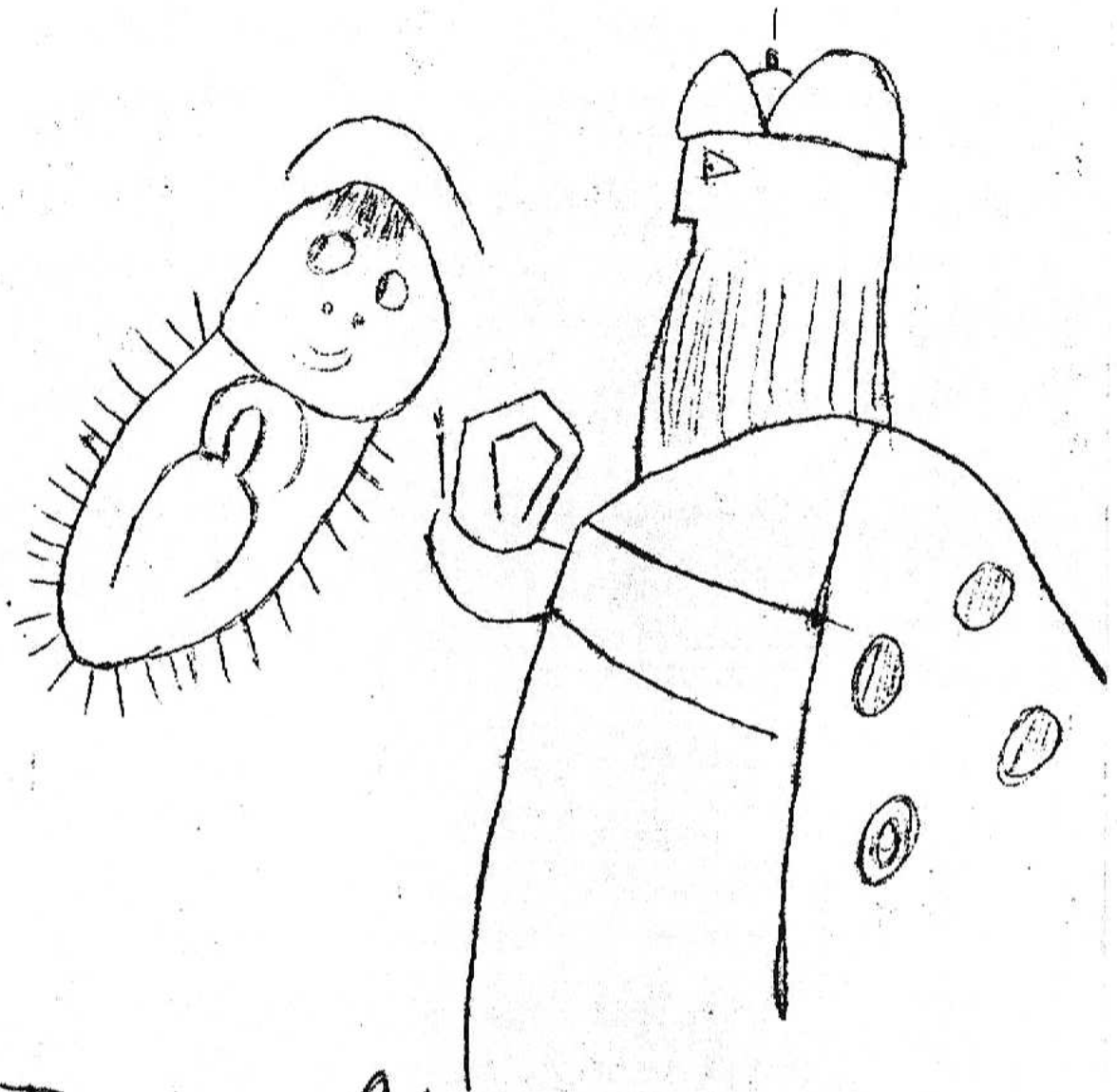
sada, que volen enderrocar cal fart. Per què? No hi ha coses, que val més la pena? La Vileta us poso per exemple, l'únic poble vell que hi ha a l'arodalia i que podria dedicar si més no al jovent, fent-hi biblioteca, sales de reunió, Si cal Fart fos cal Sangenís, ca l'Eugenio i tantes cases que també estan mal adreçades, la tirarien a terra...?

Esperant de Vós una resposta aclaridora us dono les més expressives gràcies.

ANTONI

El nadal dels Infants

Mre Teresa Olom 5 anys

ENTREVISTA AMB EL

President de la Societat de Caçadors

QUANT HA COSTAT EN DINERS I ESFORÇOS ACOTAR EL TERME?

S'ha dut a terme gràcies, primerament a l'esforç desinteressat de quatre o cinc caçadors que han treballat per aquesta cosa tan important com era l'acotar el terme. I després a la contribució econòmica de tots els que formen l'Agrupació de Caçadors, degut a que aquesta empresa ha valgut prop de les 76.000 ptes que es desglosen en paperet (6.000 ptes), ferro, plaques, mà d'obra i ciment.

QUANTS SOCIS SOU? PAGUEU QUOTA?

Som 43 socis i fora de les 76.000 ptes que han sortit de la butxaca de cada un dels socis no paguem res.

QUINA ES L'ESPECIE MES ABUNDOSA? LA QUE ES CAÇA MES?

La perdiu que té el període de caça més gran i la llebre perquè degut a que no té cau i s'acampa a la bosquina el plantat del terme li va com anell al dit.

QUINA ES LA PARTIDA DEL TERME ON HI HA MES CAÇA?

La partida on hi ha més caça és en socà i dins d'oll.

El Baluart i La Comasala.

QUINS SON ELS FACTORS I ANIMALS QUE FAN MÉS MAL A LA CAÇA?

Factors potser la sequera i en quan a animals: en gran escala l'esparaber i la rabosa i en petita escala, el corb la mustrela i l'aguila perdiguera.

HI HA MOLTES INFRACCIONS DEL CODIG DE CAÇA?

No, perquè a l'esta r acotat el terme tots els caçadors ens varem posar d'acord en que no es podia caçar ni amb furó, ni amb la ramenta ni al cant. per així respectar una mica més la caça.

TROBA QUE FORA CONVENIENT ESTAR UN ANY SENSE CAÇAR AL TERME PER QUE ES MULTIPLIQUES LA CAÇA O BE I SUCCESIVAMENT DEIXAR UN TROS DE TERME UN ANY I AL SEGUENT UN ALTRE?

Si, jo crec que fora convenient perquè d'aquesta manera aniríem replobant el terme.

ERA CONVENIENT ACUTAR EL TERME?

sí, era convenient perquè d'aquesta manera es respecten els cultius de tots els artesencs. Per altra part a Casa de la Vila ens varen fer saber que sí no ho acotavem nosaltres ho farien ells, per ser una cosa molt convenient.

QUINS SON ELS DEFECTES DELS CAÇADORS?

Som molt mentiders degut a que ningú vol fer "porra"
i si ens pregunten quantes n'hem caçat, si són quatre diem
set. Molt envejoses, ja que si un altre n'ha caçat moltes
no ens el creiem. I sobretot que hauriem de portar sempre
damunt tots els papers per estalviar-nos algun disgust.

ES UN DEPORT CAR LA CAÇA?

Sí, és molt car.

Felip i Enric

